

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.680 van 30 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat N. BOGAERTS en van attaché F. VEREEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U werd op 17 juni 2008 van 9u00 tot 10u50 gehoord door het Commissariaat-generaal bijgestaan door een tolk die het Roma machtig is. Uw raadvrouw, Meester Nina Bogaerts, en uw voogd, Aloysia Van De Pol, waren gedurende het ganse gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bent een minderjarige Roma zigeunerin geboren in Drenovac (gemeente Klina), Kosovo. U bezit de Servische nationaliteit. Tijdens het gewapende conflict in Kosovo vluchtte uw ganse familie naar Belgrado uit angst voor het oorlogsgeweld. Uw vader zou in Belgrado ingeschreven zijn maar na drie of vier weken zou de politie hem gezegd hebben dat jullie er moesten vertrekken. Volgens u zou uw vader er een statuut als vluchteling hebben aangevraagd en een negatief antwoord hebben gekregen. Vandaar zouden jullie naar Podgorica (Montenegro) gereisd zijn en jullie zouden daar in een Roma kamp hebben gewoond. Uw vader zou er een vluchtelingenkaart hebben. In Podgorica zou u problemen hebben gekend met etnische Albanezen die vanuit Tuz en Albanië kwamen om u te schaken. Omdat u bang was zou u slechts enkele dagen naar school geweest zijn. De etnische Albanezen zouden u ook thuis

komen zoeken zijn en ze zouden uw vader hebben geslagen. Uw vader zou geen klacht hebben ingediend bij de politie omdat hij bang was. Omdat u reeds voorbestemd was voor een Roma jongen die in België verblijft zou uw vader diens familie gecontacteerd hebben om uw reis naar België te regelen. Voor uw vertrek zou u naar Belgrado gereisd zijn waar u zich probleemloos in de gemeente liet inschrijven en de nodige identiteitsdocumenten hebt aangevraagd. U hebt in België asiel aangevraagd op 30 november 2007. In België verblijft u bij uw partner Burim Beqa (O.V. 4.870.054) en diens familie. U bent zwanger. U bent in het bezit van een Servisch paspoort afgeleverd op 7 september 2007 te Belgrado met domicilieadres in Belgrado, een Servische identiteitskaart afgeleverd op 3 september 2007 te Belgrado met domicilieadres in Belgrado, een geboorteakte afgeleverd te Kragujevac op 4 september 2007, een nationaliteitsattest dd. 30 augustus 2007, en een UNMIK geboorteakte afgeleverd te Kline op 7 augustus 2007.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u bij een eventuele terugkeer naar Servië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te hebben of dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde tijdens de oorlog in Kosovo (1998-1999) met uw familie naar Belgrado, Servië, te zijn uitgeweken en vandaar naar Podgorica, Montenegro, te zijn doorgereisd waar jullie als vluchteling verbleven (CGVS, p. 6). Daar zou u problemen gekend hebben met etnische Albanezen die u wilden schaken (CGVS, p. 8). In dit verband dient echter opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat uw ouders omwille van deze problematiek geen beroep konden doen op de plaatselijke autoriteiten. Zo zou uw vader op geen enkele moment een klacht hebben ingediend. Zijn motivatie om geen klacht in te dienen, met name omdat hij bang zou geweest zijn, kan niet als aanvaardbare uitleg worden weerhouden om geen beroep te doen op de politie (CGVS, p. 8). Het is immers de taak van de autoriteiten om u, zeker als minderjarige, indien nodig bescherming te bieden en een onderzoek te voeren. In dit geval kan men dus niet gewagen van een gebrek aan/onwil tot bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit uw paspoort en identiteitskaart blijkt dat u Servisch staatsburger bent en geregistreerd bent op een privé adres in Belgrado en er derhalve alle rechten zoals het recht op werk, onderwijs, toegang tot sociale voorzieningen... kan uitoefenen. U zou zich zonder problemen op dit adres hebben kunnen registreren (CGVS, p. 6). U stelde wel dat de politie na jullie aankomst in 1999 aan uw vader kwam zeggen dat jullie moesten vertrekken omdat jullie 'aanvraag' geweigerd werd, maar gezien uw vader volgens uw verklaringen ook in Belgrado geregistreerd is, dient ervan uitgegaan worden dat hij er eveneens probleemloos kan verblijven (CGVS, p. 5 en 6). Voor uw vertrek naar België reisde u van Podgorica naar Belgrado en u verliet deze stad enkel om in België te huwen, zoals was geregeld door uw familie (CGVS, p. 8). De door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Servië zijn echter motieven van louter persoonlijke en interfamiliale aard. Voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning omwille van gezinsmotieven dient u de daartoe in België geëigende procedures aan te wenden.

De door u neergelegde documenten bevestigen uw identiteitsgegevens, die niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u zwanger bent van een intussen genaturaliseerde vreemdeling, dhr. Beqa Burim (O.V. 4.870.054)."

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster doet in een eerste middel gelden dat zij wellicht te weinig in de verf heeft gezet hoe hard het gezin geterroriseerd werd. Bovendien, zo stelt zij, heeft elk kind het recht om onderwijs te volgen, terwijl dit voor verzoekster onmogelijk werd gemaakt door het gedrag van de Albanezen omwille van haar Roma-origine en omwille van het feit dat ze een meisje

is. Derhalve valt zij wel degelijk onder de bescherming van de Conventie van Genève, zo stelt zij.

Ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing wordt betoogd dat van een minderjarig Romameisje bezwaarlijk kan worden verwacht dat zij zich in Belgrado zou vestigen, en haar gezin zou moeten achterlaten om bij familie of vrienden te gaan wonen. Bovendien kan evenmin gezegd worden dat het ganse gezin zich dan maar in Belgrado moest vestigen, aangezien verzoeksters vader en zijn gezin daar weg moesten.

Verzoeksters problemen zijn geenszins van interfamiliale of persoonlijke aard en hebben er alles mee te maken dat zij een Romameisje is. De oplossing om naar België te komen om er te huwen is er gekomen omwille van de problemen met de Albanezen, aldus verzoekster. Opmerkelijk is, zo stelt zij nog, dat Romameisjes die eerst verkracht en mishandeld worden wel een statuut krijgen, en zij die tijdig worden verwijderd niet.

2.2. In een tweede middel stelt verzoekster in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut. Zij loopt omwille van haar etnie een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals verkrachting, mishandeling, bedreiging, ...

Zoals uit gelijkaardige dossiers is gebleken, kan minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gegeven. Immers vereist artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet “net geen uitdrukkelijke ‘persoonlijke’ vervolging”, dit blijkt ook uit de parlementaire voorbereiding en naar rechtspraak van de Raad van State.

2.3 De Raad is van oordeel dat de beide middelen samen moeten worden besproken.

2.3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

2.3.2. Voor zover verzoekster zich beroept op de volgens haar bestaande algemene discriminatie van Romameisjes is de Raad van oordeel dat het ontzeggen van bepaalde rechten een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning als vluchteling te leiden, moet verzoekster aantonen dat het ontzeggen van rechten en discriminatie dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Een verwijzing naar de algemene situatie is daarvoor niet afdoende. Verzoekster toont geenszins aan dat de discriminatie waarvan sprake in haren hoofde zou kunnen worden beschouwd als een vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.3. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster volstrekt voorbij gaat aan het determinerende weigeringsmotief van de bestreden beslissing, meer bepaald dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij geen aanspraak zou kunnen maken op bescherming voor de feiten die zich zouden hebben voorgedaan in Podgorica. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van

haar land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoekster zich niet onder de bescherming van in casu haar land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Van een asielzoekster kan derhalve in alle redelijkheid worden verwacht dat zij alle mogelijkheden tot bescherming zou uitputten alvorens zij een beroep zou doen op internationale bescherming, of, indien zij dat niet deed, dat zij een gegronde reden kan aanbrengen voor haar verzuim. Uit de gegevens van het dossier blijkt niet dat verzoekster of haar gezinsleden enig probleem zouden hebben gehad met de autoriteiten zodat er in alle redelijkheid van kan worden uitgegaan dat een beroep zou worden gedaan op de politie teneinde bescherming te bekomen. Verzoekster ontkent niet dat zij verklaarde dat geen klacht werd ingediend bij de autoriteiten in Podgorica, uit angst. De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij er in de bestreden beslissing terecht op wijst dat dergelijke uitleg niet afdoende is daar het precies de taak van de autoriteiten is om burgers te beschermen en een onderzoek te voeren. Evenwel kunnen de autoriteiten niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van mogelijke criminele feiten. In alle redelijkheid kon dan ook van verzoekster en haar gezinsleden worden verwacht dat zij minstens een poging ondernam om de bescherming van de autoriteiten in te roepen. Verzoekster toont door het stilzitten terzake alleszins niet aan dat deze autoriteiten inwillig of niet bij machte zouden zijn om haar bescherming te verlenen. Dit gegeven op zich is van aard om ertoe te besluiten dat verzoekster niet voldoet aan de criteria opdat haar de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden toegewezen.

2.3.4. Ten overvloede, wat betreft het motief dat uit verzoeksters paspoort en identiteitskaart blijkt dat zijn een Servisch staatsburger is en zij is ingeschreven op een privé-adres in Belgrado, stelt verzoekster dat van haar niet kan worden verwacht dat zij zich aldaar zou vestigen, als minderjarige, ver weg van haar gezin, dat destijds is moeten vertrekken uit Belgrado.

Evenwel blijkt uit de stukken dat verzoekster recent voor haar komst naar België was ingeschreven op het adres in Belgrado en dat zij verklaarde dat zij zich zonder problemen had kunnen registreren, net zoals haar vader, die naar luid van haar verklaringen ook in Belgrado geregistreerd zou zijn. Verzoeksters verklaringen dat het gezin na aankomst in 1999 in Belgrado door de politie werd aangemaand om te vertrekken omdat hun “aanvraag” werd geweigerd, snijden, mede gelet op het feit dat zij door geen enkel stavingstuk worden ondersteund, geen hout, zodat er in alle redelijkheid mag van worden uitgegaan dat zij aldaar zou kunnen verblijven, samen met haar gezin. Voor het overige liggen er geen gegevens voor waaruit zou blijken dat verzoekster ook in Belgrado problemen zou hebben gehad. Overigens kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat verzoekster, op de vraag waarom zij niet in Belgrado zou kunnen wonen, antwoordde : “Ik was beloofd aan die jongen die hier woonde dus ik moest komen”. De verwerende partij stelde dienaangaande -en enkel met betrekking tot deze problematiek, in tegenstelling tot wat verzoekster wil laten uitschijnen- terecht dat dit motieven zijn van interpersoonlijke en familiale aard. Voor zover thans in het verzoekschrift wordt gesteld dat haar huwelijk met B.B. voor haar de enige mogelijkheid was om te ontsnappen aan de vervolgingen in haar land van herkomst, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat uit haar verklaringen is gebleken dat zij reeds aan de betrokkene was beloofd toen ze nog klein was (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 4, p 8), dus lang voor er sprake was van problemen met etnische Albanezen in Podgorica. Waar verzoekster verder in het verzoekschrift nog stelt dat meisjes die eerst verkracht en mishandeld worden wel een beschermingsstatus krijgen, en zij die op tijd zijn weggehaald niet, dient erop te worden gewezen dat elk asielsdossier individueel moet worden benaderd, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de persoonlijke vluchtmotieven en de voorhanden zijnde gegevens met betrekking tot het land van herkomst, hetgeen in casu is gebeurd.

2.3.5. Voor wat betreft verzoeksters vraag tot subsidiaire bescherming moet vooreerst worden verwezen naar hetgeen reeds eerder werd gesteld aangaande het feit dat niet aannemelijk werd gemaakt dat zij zich niet zou kunnen beroepen op bescherming in Podgorica (cfr. sub 2.3.3.) en op het feit dat in alle redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij zich in Belgrado zou vestigen, zodat zij ook op grond van het bepaalde in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Elke aanvraag om subsidiaire bescherming moet overigens individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is in principe niet voldoende. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie, waarbij de persoonlijke invulling minder zwaar weegt voor subgrond c) van artikel 48/4, § 2 van de voormelde wet. (RvS 29 november 2007, nr. 177.396). De Raad is van oordeel dat verzoekster er, met haar verwijzing naar het feit dat artikel 48/4, § 2, c, geen persoonlijke vervolging vereist, volledig aan voorbijgaat dat deze bepaling betrekking heeft op willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en dat zij, niettegenstaande de bewijslast in principe bij haar berust, geen enkel gegeven bijbrengt dat ertoe zou kunnen leiden dat de situatie hetzij in Podgorica hetzij in Belgrado zou moeten worden gelijkgesteld met een dergelijke situatie.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij op grond van de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven genoegzaam heeft kunnen besluiten dat verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Het eerste en het tweede middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 september 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. WIJNANTS.